

XYZ

FOTOGRAFIE

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT

BIMONTHLY MAGAZINE

September - Oktober 1984 Nummer 8
Prijis/Price : 100 BF. Abonnement 6 nrs/
Subscription 6 numbers : 500 BF. In dit
nummer/In this number : John Vink, Guy
Martin, Luk Jodogne, Arles 1984, Enschede
1984. Verantwoordelijke uitgever/Respon-
sible editor : Carl De Keyzer, Brabantdam
110 9000 Gent. Tel/Phone 091/240776.
Copyright Galerie XYZ Gent Belgium.

XYZ FOTOGRAFIE

REDAKTIE/EDITORIAL STAFF Carl De Keyzer, Dirk Braeckman, Mark Van Roy. LAY-OUT Dirk Braeckman, Colette Vanderstricht. VERTALING/TRANSLATION Marleen Lagae, Henk Lecluyse, Eric Martens. MEDEWERKERS/CONTRIBUTORS Belle Vue, Juul Vandevelde, Christine de Staercke. Met dank aan de directie van KASK Gent. HOOFDREDAKTIE/CHIEF EDITOR Carl De Keyzer. ADVERTENTIES/ADVERTISING Galerie XYZ Brabantdam 110 9000 Gent B Tel 091/240776. ABONNEMENTEN/SUBSCRIPTIONS Galerie XYZ Carl De Keyzer Brabantdam 110 9000 Gent. Jaarabonnement (6 nummers) : 500 BF. Openbare instellingen binnenland : 650 BF. Subscription rates Individuals (Europe) 650 BF (6 issues)/Institutions (Europe) : 850 BF (6 issues). BETALINGEN/PAYMENT : Galerie XYZ Carl De Keyzer Brabantdam 110 9000 Gent. Bank KB 440-0210341-20. Payment by check or Bank Giro (all charges to payee). DRUK/PRINTING : GOFF Gent. COVER PHOTO : John Vink. XYZ FOTOGRAFIE 84 Alle rechten voorbehouden/All rights reserved.

REDAKTIONEEL

Beste lezer, Geachte galeriebezoeker.

Ik heet u namens de redactie welkom voor de start van het derde XYZ seizoen. Zonder overdrijven, 1984-85 wordt een hoogtepunt. Voor de programmatie en presentatie wordt er een nieuw systeem voorgesteld. Vooraan in de galerie worden er in het komende seizoen negen internationaal bekende buitenlandse fotografen en één internationaal bekend Belgisch fotograaf aan u voorgesteld. Achteraan in onze nieuwe bar en zithoek (kom gerust eens langs voor een gezellige babbel) worden tegelijkertijd minstens vijf minder gekende Belgische fotografen tentoongesteld.

Er werd ook gekozen voor een bepaalde koers (lijn) namelijk het SUBJECTIEF REALISME (een nieuwe term voor de volgens mij toch wat verouderde term «reportage»). Bij XYZ wordt in 84-85 hoofdzakelijk met de realiteit gewerkt. Een eerlijk en zuiver vertrekpunt, vind ik.

«This is your captain speaking», XYZ nu ook in het Engels. Waarom wel, waarom niet. Er werd geopteerd voor minder tekst (en vertaald) en meer foto's i.p.v. veel tekst en weinig foto's. Door meer gefundeerde (dus ingekorte) teksten te maken kunnen we toch de informatie kwijt over alle onderwerpen. Met de vertaling bereiken we veel meer mensen en krijgt het tijdschrift en de galerie een internationaal karakter. Met het plaatsen van meer foto's wordt het tijdschrift aantrekkelijker en krijgt men een beter beeld van de voorgestelde fotograaf.

Tot ziens.

Carl De Keyzer

Dear reader, dear galleryvisitor,

I welcome you in the name of the editors at the start of the 3th XYZ season. 1984-85 should be, without exaggerating, a pinnacle. For the programming and presentation, a new system has been applied. In front of the gallery nine internationally known foreign photographers and one wellknown Belgian photographer will be introduced to you next season.

At the back and in our new sitting-room (please do walk in for a cosy talk) 5 less known Belgian photographers are presented to you simultaneously.

We also chose a clearly defined trend, namely the subjective realism (a new term for the-according to me - absolute term «reportage»). At XYZ, 1984-85, there will principally be worked with the reality. This seems to me to be an honest and pure principle.

XYZ is now being translated into English too. Why we do so? We chose for less letterpress (and translated) and more photographs. By more founded and shortened texts we can yet give the needed information about all the subjects. The translation permits us to reach more people and gives the periodical and the gallery an international character. By increasing the number of photographs, the periodical gets more attractive and gives a better picture of the shown photographer.

See you.

Carl De Keyzer

UITNODIGING/INVITATION

JOHN VINK

6/9 - 4/10 1984

OPENING : DO/THU 6/9

om /at 20 h 30 PM.

De fotograaf is aanwezig.

The photographer will be present.

UITNODIGING/INVITATION

GUY MARTIN

LUK JODOGNE

4/10 - 8/11 1984

OPENING : DO/THU 4/10

om/at 20 h 30 PM.

WORDEN VERWACHT VOOR NOV/DEC :

EXPECTED FOR NOV/DEC :

MARTINO MARANGONI

COLETTE VANDER STRICHT

MARRIE BOT

GALERIE XYZ IS OPEN OP WOENSDAG, VRIJDAG EN ZATERDAG VAN 13 TOT 18 UUR.
GALERIE XYZ IS OPEN ON WEDNESDAY, FRIDAY, SATURDAY FROM 13 UNTIL 18 PM.

JOHN VINK

Maandag 30 juli 1984. Een typisch Belgisch drukkend overheet zomerweertje. Agenda ; interview met John Vink, een reportagefotograaf genre subjectief realisme die iedereen van naam kent maar van wie men nog nooit meer dan 10 beelden heeft gezien. De fotograaf zelf krijgt men nog minder te zien vanwege veel op reis om te fotograferen. Het was dan ook op het laatste nippertje dat de redactie de meneer in kwestie kon strikken voor tentoonstelling annex interview. Het antwoordapparaat van de fotograaf bleef namelijk maar telefoonnummers van Parijs en Napels uitbraken, tot onze stijgende ontsteltenis.

Gewijde Boomstraat 127 Brussel, John Vink. Een vriendelijke man, leeftijd 35, laat ons binnen en verontschuldigt zich voor de rommel, zoals iedereen.

Ondervinding heeft ons geleerd dat echt goede fotografen het niet zo breed hebben. Maar John Vink heeft een excuus, hij verhuist.

Wij vertellen hem dat zijn verschijning in hoge mate de indruk, die we van hem hadden via zijn antwoordapparaat, compenseert. Hij blijkt dan ook nog perfect vloeiend Nederlands te spreken, een gevolg van zijn Nederlandse opvoeding tot 14 jaar en van zijn Nederlands sprekende ouders. Na voorzien te zijn van water en kersen kan het inleidend gesprek beginnen. We hebben twee aanknopingspunten ; Parijs en Napels. Parijs ; het gezicht van John Vink verstrakt even maar doet dan toch op even guitige toon het relaas van één van de vele teleurstellingen die hij als fotograaf heeft doorstaan. Deze keer heeft het beest een naam : Magnum.

Gedurende de maand juni had John Vink zijn kandidatuur gesteld voor het wereldvermaard coöperatief persagentschap en bezocht gedurende die maand de in Parijs wonende leden van het 30 man tellende legendarisch foto-team. (Koudelka, E. Erwit, Raymond Depardon, G. Le Querrec). Volgens J. Vink was het Europese gedeelte van Magnum pro (die hij bezocht en overtuigd had), maar het Amerikaanse en overzeese gedeelte had zijn twijfels. De deelname werd dus uitgesteld. Maar volgens onze bescheiden mening lukt het hem wel nog eens. Daarmee zou hij dan samen met Harry Gruyaert, lid van Magnum maar nog steeds niet opgenomen in de kern van 30, de tweede Belg zijn die aangenomen wordt. De somberheid

verdwijnt al even vlug als ze gekomen is en we belanden aan het plechtige moment van het bezoek, namelijk het bekijken van de foto's. Aangezien we als de meesten onder jullie nog niet meer dan 15 foto's van John Vink gezien hebben vragen we hem of hij ons ook zijn vroeger werk kan laten zien. (Zijn er bedenkingen betreffende de selectiemethodes van Galerie XYZ?). Zijn allereerste werk toont hij niet want daar kan hij nog moeilijk volledig achter staan, normaal, wie wel. Wat hij ons dan wel laat zien is een reeks met als titel «Chez les Belges». Het is zijn voorlaatste grote reeks. Het betreft een zestigtal persoonlijke vrolijke dramatische beelden over folkloristische mini-realiteiten, toeristische nevenfeiten en alledaagse Belgische activiteiten, inactiviteiten en absurdeiteiten. Zeer rijk en scherp van doorzicht («hij heeft het toch maar weer eens gezien»). John Vink zelf gelooft nog in «Chez les Belges» maar houdt toch meer van zijn laatste evolutie in de reportage-fotografie. Toch lijkt ons dit zeker een valabele reeks voor expositie en publicatie. John Vink legt ons uit dat die reeks eigenlijk nog nooit is tentoongesteld en dat de reden daarvoor te zoeken is in een mislukte poging om van die reeks een boek uit te geven. (financieel zoals altijd). Nochtans werden er ooit (de reeks dateert van 1978) maar liefst 24 foto's door het ministerie van Franse cultuur aangekocht (welke fotograaf in Vlaanderen kan daarmee uitpakken bij collega's). Het bleek echter te weinig voor het boek en verdere sponsors werden er niet gevonden. We besluiten primo dat de onderwaardering van die reeks door Vink zelf wel een vorm van verkapte verbittering zal zijn en secundo om in de tentoonstelling ook een deel van «Chez les Belges» te tonen.

John Vink is een vlotte prater. Ons eerste aanknopingspunt «Parijs» heeft ons dan ook al heel wat stof geleverd. Nu het tweede : Napels. Die stad blijkt deel uit te maken van het onderwerp van zijn laatste reeks en, tot nu toe, zijn magnum opus «Italië». Rond deze reeks wil hij, na een inaktiviteit van ongeveer 5 jaar, weer promotie maken. Na een publicatie in het mooie en aan te bevelen tijdschrift «Clichés» is Galerie XYZ de eerste die dit nieuwe werk toont. Voor die reeks heeft John Vink Italië ongeveer vijf of zes keer bezocht. De bezoeken of reizen waren ofwel lang en voorbereid of kort en stormachtig.

Meestal werd hij aangetrokken door een gebeurtenis in een bepaalde stad. Daar maakte hij dan een aantal foto's om vervolgens vanuit die gebeurtenis zijn cirkels in en rond die stad uit te breiden. Zoals bij de meeste zwerfende fotografen ligt het percentage «gelukke» foto's dag aan dag niet altijd even hoog. Het toeval (er moeten zich toch in zekere mate interessante gebeurtenissen voordoen) en het verminderen van de concentratie op sommige dagen zijn hiervoor de voornaamste redenen.

De inhoud van de reeks «Italië» leunt nauw aan bij het vroegere werk alhoewel qua intensiteit van observatie en qua stijl er toch iets en op het tweede zicht veel is veranderd. John Vink «ziet» meer en kan zijn boodschap dan ook veel subtieler verwoorden. Zijn stijl (de vormgeving een herkenbaarheid van het werk) is complexer en tegelijkertijd ook eenvoudiger geworden. Er hoeven zich geen grote gebeurtenissen meer voor te doen om beelden van eenzelfde intensiteit te maken. (Op dit moment leg ik de recorder aan, daardoor wordt het gesprek automatisch ernstiger. Er moet nu nagedacht worden over wat men van plan is te zeggen. Hier zullen nu belangrijke zaken gezegd worden.)

Deze evolutie is een verbetering maar nu moet met een andere factor rekening gehouden worden namelijk het publiek, de toeschouwer. Die heeft die evolutie niet meegemaakt, zoals bij de meeste fotografen, en die moet tenslotte de uitgedragen boodschap kunnen waarnemen, opnemen. Het ligt niet bij de fotograaf om zijn werk aan het publiek aan te passen maar het is de taak van galeries, tijdschriften en opvoedende instellingen om een mogelijk publiek in te lichten en te onderwijzen. «Men moet leren lezen, de mensen moeten leren om foto's, beelden als teksten te lezen.» De enige mogelijke vooruitgang die de fotografie kan boeken is langs de bewustwording van het publiek. Maar ondertussen houdt John Vink geen rekening met die mogelijke evolutie van het publiek. Hij mag daar trouwens geen rekening mee houden, dat laat hij aan anderen over. Hij maakt zijn eigen evolutie door. Hij is nu op het punt gekomen dat techniek en visie op een vlotte manier gecombineerd en gebruikt kunnen worden. John Vink heeft de humor die hij in zich heeft, gebruikt om zich te vervolmaken als fotograaf. Dat is een ideale

E

en ook de meest amusante manier om aan zichzelf te sleutelen. Mensen die verkieszen om op een meer ernstige basis aan hun carrière te werken (door de keuze van richting, stijl) moeten het veel moeilijker hebben. Die maken immers dezelfde problemen mee van gebrek aan communicatie en van een inefficiëntie in de beeldvorming. Dat kan John Vink opvangen door gebruik te maken van de humor in zijn werk (en optimisten leven veel langer zegt men.) Zijn werk geeft dan ook soms de indruk van «spielerei» maar dan een spiele-ri die op meesterlijke wijze is gefabriceerd. «Gefabriceerd» omdat zoals in de meeste kunstrichtingen er trucs bestaan om tot bepaalde beelden te komen. Die trucs of «clichés» probeert John Vink te ontwijken, en met succes. Toch is het complexer worden van de beelden een teken van onze tijd. In tegenstelling tot vroeger waar de beelden veel centraler werden opgebouwd wordt er nu meer tot aan de randen toe van het beeld gewerkt. Een element aan de rand van het beeldvlak kan nu evenveel belang hebben als een centraal gegeven. Dat is niet zo makkelijk te verwezenlijken. Een uitgesproken kennis van verhoudingen en een nog grotere ervaring is hierin vereist. Niet dat de beelden daardoor beter worden (integendeel soms), de mogelijkheden vergroten gewoon en de beperktheid van het beeld kan en wordt nu (soms) optimaal gebruikt. Doordat mensen die kunst nog niet doorhebben of die ervaring nog niet hebben ontstaan er soms clichébeelden. Het verhaaltje van de klok horen luiden maar de klepel niet weten hangen is hier dan duidelijk van toepassing. John Vink kent al die problemen en houdt daar zeker rekening mee. Hij is trouwens één van de enigen in België die het «door» heeft.

Voor de toekomst voorziet John Vink een groter engagement qua inhoud met onderwerpen als de «Sahel» en «Turken». Dat is misschien een logische ontwikkeling. We zijn benieuwd.

Monday 30 July 1984. Hot Belgian summer weather. Agenda ; Interview with John Vink, reporting photographer, subjective realist whom everyone knows by name, but of whom nobody has seen more than 10 pictures. The photographer himself is even less frequently seen ; he's usually travelling around making photographs. The editorial staff of this magazine could contact this gentleman only in time for an interview and exhibition. The answer-phone machine of the photographer kept repeating telephone numbers of Paris and Naples for quite some time. Our consternation rose.

Gewijde Boomstraat 127, Brussels, John Vink. A kind man, aged 35, opens the door and apologizes for the mess. Experience taught us that real good photographers are not rich people. But John Vink has got an excuse ; he's moving out.

We tell him that his appearance compensates for the impression we have had of him through his answer-phone machine. He appears to talk perfect fluent Dutch, the result of his Dutch education up to when he was 14 and the result of his Dutch-speaking parents. Being provided with water and cherries the introductory conversation can begin. We have two starting points ; Paris and Naples. Paris ; John Vink's face tightens for a moment, but then tells the story of one of the many disappointments he's had to face as photographer. This time it bears a name : Magnum.

During the month of July John Vink put his candidature for the world-famous cooperative newsagency. During the same month he visited the thirty members of the legendary photo-team in Paris. (Koudelka, E. Erwit, Raymond Depardon, G. Le Querrec). According to J. Vink, the European part of Magnum was for (he had visited and convinced them), but the American and overseas part of it had its doubts. So the participation was cancelled. We think he'll make it one time. If he does, he'll be together with Harry Gruyaert, member of Magnum, without really being accepted to the nucleus of 30. He'd be the second Belgian to be admitted. The gloom disappears as quick as it came and here we are at a solemn moment of our visit : the photographs. Since we, like most of you, haven't seen more than fifteen pictures of his, we ask him whether he wants to show us some of his earlier work. (Are there any objections

against the methods of selection of Gallery XYZ !) He doesn't show us his first work, since he can hardly approve of it, normal, who can ? He does show us a series of work called «Chez les Belges». It is his last but one major series. It consists of some sixty personal, joyful, dramatical images about folklore, tourism, and everyday Belgian activities, inactivities and absurdities. Rich and clear insight (didn't he see it again ?). John Vink himself still believes in «Chez les Belges», but nevertheless he prefers his latest reporting photography. To us, this seems a valuable series for exposition and publication. John Vink explains that this series hasn't yet been exhibited before and that the cause of this can be found in his failure to publish the series in a book. (financial failure as always). Still there have been sold 24 photo's to the ministry of French culture. (The series dates back to 1978) Which photographer in Flanders can say the same ? It appeared not to be enough for the publication of the book and further sponsors were not found. We conclude that -one- Vink's underappreciation of the series can be explained by some emotion of bitterness from his part, and -two- that we will show parts of the «Chez les Belges» series in the exhibition. John Vink is an easy talker. Our first starting point «Paris» gave us quite a conversation. Now the second : Naples. This city appears to be part of the subject of his latest series and, up to now, his «magnum opus» : Italy. Concerning this series, he wants to make some new promotion after a five year's period of inactivity. After a publication in the recommendable magazine «Clichés», Gallery XYZ is first to show this new work.

John Vink visited Italy about five or six times for the series. The visits or travels were either long and prepared, or brief and boisterous. Usually he was attracted by a certain event to a specific city. Then he made a number of pictures in order to enlarge his circles in and around that town starting from the particular event. Like with most wandering photographers, the percentage of successful photo's was not the same day by day. Coincidence (interesting events had to take place) and a lack of concentration on certain days are the most important reasons for this. The content of the series «Italy» comes close to his former work, although as far as intensity of observation and style are concerned, some

elements, and at second sight a lot of elements have changed. John Vink sees more and can convey his message in a more subtle way. His style (form and recognizability of the work) has grown more complex and at the same time less complex. Important events are no longer necessary in order to create images of the same intensity. (At this moment I switch on the recorder, as a result of which the conversation becomes more serious. There is more thinking now before anything is said. Important things will come out.)

This evolution is an improvement, but now the public, the spectator has to be taken into account. The spectator has not experienced the evolution. The same goes for all photographers. The spectator must finally be able to see the message. It is not the photographer's job to adapt his work to the public, but galleries, magazines and educational organizations must inform and educate a public. «One must learn to read, people also have to learn how to read photo's, images as texts.» The only possible progress which photography can make, is through a process of growing consciousness of the public. But in the meantime John Vink does not take possible evolutions of the public into account. He mustn't take it into account, he leaves it up to others. He goes through his own evolution. He has finally managed to combine and use technique and vision smoothly. John Vink has used the humour he found in him in order to perfect himself as photographer. This is the ideal and also the most amusing way to work at oneself. People prefer to consider their career in a serious light (by the option of style and movement) might come across more difficulties. Since they have the same problems of lack of communication and inefficiency in the construction of the picture. John Vink can meet this by making use of humour in his work. (people say optimists live longer). His work often gives the impression of a «Spielerei» but then a «Spielerei» constructed in a masterly way. «Constructed» because like in most movements in art, there are tricks to come to certain images. John Vink tries to avoid these tricks or clichés, and successfully so. The fact that pictures become more complex is nevertheless a sign of our time. Whereas in former times the stress was on the centre of the picture, the margins become now ever more important. A side-

element in the picture can now have the same importance as one in the centre of the picture. It is not easy to achieve this. An outspoken knowledge of proportions and an even greater experience in this matter is indispensable. Not because pictures get any better that way (often on the contrary), but because the possibilities increase and the limitations can get and get now (sometimes) full use. Since people do not yet really understand this art and this experience, we often find cliché images. John Vink knows all these problems and takes their existence into account. He is one of the few in Belgium who comprehend. For the future John Vink foresees more commitment with subjects as the «Sahel» and «Turcs». This is perhaps a logical evolution. We are curious.

Carl De Keyzer

Curriculum vitae

John Vink
Born 1948, Feb. 3rd.

Individuele tentoonstellingen/Solo exhibitions

July 73 : Wilde Fotogalerie, Köln
Dec. 75 : Wilde Fotogalerie, Köln
Nov. 76 : Palais des Beaux Arts, Bruxelles
May 77 : Galerij 't Venster, R'dam
Apr. 77 : Breiting Galerie, Berlin
Dec. 77 : Galerie Aspects, Bruxelles
May 79 : I.S.E.L.P., Bruxelles

Groepstentoonstellingen/Group exhibitions

Jun. 73 : Palais des Beaux Arts, Bruxelles
Jul. 73 : I.C.C., Antwerpen
Aug. 73 : Bibliothèque Nationale, Paris
Oct. 73 : Kunstmarkt, Wilde Fotogalerie, Köln
Sep. 75 : Maison de la Culture, Châlon sur Saone
Jan. 76 : Art as photography, photography as art, Kassel (catal.)
Jan. 77 : Acquisitions de la Bib. Nat., Centre Pompidou, Paris
Jun. 77 : Centre Culturel J. Franck, Bruxelles (catal.)
Jun. 79 : Bruxelles Photographique, by J. Evrard (catal.)

May 79 : Galerie Aspects, Bruxelles
Nov. 79 : Kasteel Hoensbroek, Maastricht
Nov. 79 : Photographie Romane, by Images, Bruxelles (catal.)
Jun. 80 : Camera Belgica, CGER, Bruxelles (catal.)
Jun. 80 : Transparences, Viviane Esders, Paris (catal.)
Jul. 80 : Fotografie 40-80, Sterckshof Museum, Deurne (catal.)
Nov. 80 : Triennale de la Phot., Beaux Arts de Charleroi (catal.)
Jun. 81 : Triennale de la Phot., Fribourg (catal.)
Jun. 82 : Cat Show, Delpire, Paris
Jun. 82 : 21 Phot. Europ., by Merlo and Nori, Arles, Japan, USA (catal.)
Jul. 82 : La Pierre Romane, Galerie Album, Bruxelles (catal.)
Oct. 83 : Reflections of America, Gent, American Library Bruxelles, Hasselt, by Contre-Type (catal.)
Nov. 83 : Jeune phot. en Wallonie et Bruxelles, by Phot. Ouverte, in Athens, Paris, Quebec, etc. (catal.)

Publicaties/Publications

Portfolio with 12 original prints, introd. by R. Gibson.
Camera, Jan. 74.
Fotografie als Kunst, by V. Kahmen Kunstforum, 150 Jahre fotografie Zoom, 1979
Fotografie, 1978
Fotografie in Europa Heute, by A. M. Pohle
21 photographes en Europe, by Nori and Merlo
Photo Magazine, April 83
Acquisitions Com. Française de Belgique, 1981
Didascalies, Dec. 83
Photo Magazine, Mars 84, édit. P. Montel
Clichés, July 84
Alternatives théatrales, July 84

FOTOBIEENNALE ENSCHEDE, WIE HAALT GOUD?

PHOTOBIEENNIAL ENSCHEDE, WHO'LL GET THE GOLD MEDAL?

foto : Goodwin Harding

Charleroi is bijna vergeten, Amsterdam Foto is nog maar net verteerd, de Rencontres de la Photographie van Arles liggen nog op de maag of we krijgen reeds een nieuw bord voorgezet. Het gerecht noemt zich deze keer «Fotobiennale Enschede» en het is weer «copieus» (zie spij斯卡art). Het komt me wel eigenaardig en een beetje gewaagd over om reeds zo vlug na Amsterdam Foto alweer een grote fotomanifestatie op touw te zetten. Amsterdam Foto gaat tweejaarlijks de lucht in en Enschede heeft ook die bedoeling, dus zouden ze mekaar jaarlijks kunnen afwisselen. Raar en wat dom, maar kom, er gebeurt toch weer iets. En wat gebeurt er dan wel?
Waar er in Amsterdam enkel bekeken en uitgekeken (o.a. voor pickpockets) moest worden, kan er in Enschede ook geluisterd en zelfs gewerkt worden (zie Arles).
Zo zijn er naast de tentoonstellingen

aktiviteiten als workshops (o.a. Diana Blok, Paul Huf, Michael Smith...), films over of door fotografen gemaakt en een reeks lezingen (Marsha Burns, Paul den Hollander, Paul de Nooijer, Michael Smith...). Verwonderlijk is het thema van deze fotobiennale, namelijk de confrontatie van de Nederlandse en de Amerikaanse fotografie. Wordt het een krachtmeting in de Olympische betekenis? De spelen hangen nog fris in de neus in september. Het kan een interessante confrontatie worden maar ik vraag me wel af wat de zin hiervan mag zijn; het ontkrachten van een Nederlands minderwaardigheidsgevoel of het bevestigen van de Amerikaanse superioriteit? Bedoeling van de biennale is iedere twee jaar een vergelijkende ontmoeting voorop te zetten tussen Nederland en de fotografie uit een ander land.
Ik vrees dat met dit opzet na een

paar biennales sleet en verveling zullen toeslaan, niet alleen wat betreft de Nederlandse inzendingen maar vooral de interesse betoond door het publiek, en daarvoor worden zulke manifestaties toch georganiseerd. Het is niet zo eenvoudig om om de twee jaar telkens weer een twintigtal nieuwe Nederlandse fotografen met nieuw en hoogstaand werk bijeen te zoeken, laat staan ze te confronteren met de «crème» van een ander land. Misschien zoekt men de crème niet uit (zéér stoute veronderstelling).
Toch belangrijk en interessant in Enschede is dat er werk van een aantal boeiende fotografen te bekijken valt.
Wanneer krijgen we Nederland-België?
Fotobiennale Enschede loopt van 1 t/m 15 september.
Marc Van Roy

E

Charleroi is nearly forgotten, Amsterdam photo has just been digested, the «Rencontres de la Photographie» of Arles still lie on the stomach and a fresh plate is already dished up in front of us. This fourth course is named «Photobiennial Enschede», and again it is abundant (see menu). It seems rather peculiar and a little risky to me to organize once more a big photography demonstration so quickly after «Amsterdam photo». Amsterdam Photo is held every two years and Enschede 'd like to do the same, so the could alternate yearly. Strange and a bit stupid, but at least something is happening. And what is happening?

Where as in Amsterdam you could only look at and look out (for pickpockets) you can listen and even work in Enschede (see Arles).

In addition to the exposition, there are also activities such as workshops films about or made by photographers and a series of lectures.

The theme of this Photobiennial, namely the confrontation of Dutch and American photography, is surprising. Is it going to be a trial of strength in the Olympic way?

The Olympic games are still in people's mind in september. It may be an interesting confrontation. But I wonder what may be the meaning of all this. The enfeebling of a Dutch sense of inferiority or the affirmation of the American superiority. The meaning of the biennial is to show - every two years - a comparison between the Dutch photography and the photography of another country. But I fear this topic will lead to weariness and boredom, not only concerning the Dutch contributions but especially as for the public interest, and that's what such manifestations are for.

It's not that easy to find every two years some twenty Dutch photographers of high-standing and what's more, to confront them with the «cream» of another country. Or doesn't one pick out the cream (a very naughty supposition).

Anyway, important and interesting in Enschede is that some fascinating photographers are to be seen.

When do we get the Netherlands-Belgium?

Photobiennial Enschede is to be visited from 1 till 15 september.

foto : Paul den Hollander

FOTO BIENNALE ENSCHEDE/
PHOTOGRAPHIC BIENNIAL ENSCHEDE
CONFRONTATIE AMERIKAANSE
NEDERLANDSE FOTOGRAFEN.
CONFRONTATION AMERICAN/
DUTCH PHOTOGRAPHERS
1/9-15/9/1984.
FOTOGRAFEN/PHOTOGRAPHERS

USA : Frederick Baldwin, Marilyn Bridges, Bill Burke, Marsha Burns, Michael Burns, Judy Dater, Jill Freedman, Phillip Galgiani, Tod Gangler, Victor Gardaya, Goodwin Harding, Adrienne Salinger, Michael Smith, Christian Staub, Jim Stone, Jane Tuckermann, Wendy Watriss, Jack Welpott.

NEDERLAND / THE NETHERLANDS : Diana Blok, Henze Boekhout, Rutger Ten Broeke, Wijnanda Deroo, Ed Van Der Elsen, Winfred Evers, Barend Gerritsen, Henk Gorielieb, Paul den Hollander, Paul Huf, Cor Jaring, Anja de Jong, Henk Kamphuis, Johan van der Keuken, Aart Klein, Onno Meeter, Emiel van Moerkerken, Paul de Nooijer, Ruurd van der Noord, Michel Pellanders, Eddy Posthuma de Boer, Kees Takbak, Erica Uhlenbeck, Bas Vroege.

PLAATSEN/PLACES

AKI Roessingshbleekweg 155, Beeld en Aambeeld Walstr 13, Concordia Markt 16, Creatief Centrum Markt 26, Gemeente Enschede Langestr. 24, ITC Boulevard 1945-2, Kunsthuis van het Oosten Gronausevoetpad 28, Markt 17, Medisch Centrum Kortenaerstr 40, Michon Haaksbergstr 40, Natuurhistorisch Museum M.H. Tromplaan 19, Openbare Bibliotheek Pijpenstr 15, Politie Enschede Hermandad 2, Rijksmuseum Twente Lasondersingel 129-131, SEK Villa Blijdensteijn Espoortstr 182, THT Drienerlolaan 5, Textielindustrialiemuseum Industriestr 2, Vestzaktheater Walstr 35, VVV Markt 31 Zakaj Hengelvelderbrink 182.

WORKSHOPS

Diana Blok : Ladies only, f 32 : Zone-system, Paul Huf : studio, Michael Smith : landschap/landscape, Naaktfotografie/Nude photography

LEZINGEN/LECTURES

Marsha Burns, Michael Burns, Paul den Hollander, Paul de Nooijer, Michael Smith.
INLICHTINGEN/INFORMATION
Sekretariaat van de Fotobiennale, Beeld en Aambeeld Walstr 13 7511 GE Enschede 053 300357

GUY MARTIN

Guy Martin is bergbeklimmer. Geboren in Auvergne (1930), brengt hij zijn jeugd door in Bretagne, studeert letteren en Engels te Parijs en te Grenoble waar hij in 1960 zijn diploma van «Gids van het Hooggebergte» behaalt. Pas sinds 1977 houdt hij zich intens bezig met fotografie.

We ontmoeten Guy Martin bij toeval in Arles, waar er gedurende de «Rencontres de la Photographie» een tentoonstelling loopt van zijn werk.

Zijn werk hangt er wat afgezonderd van de andere tentoonstellingen waar werk te zien is van «echte» fotografen. Want Guy Martin is geen «echte» fotograaf in de strikte zin van het woord. De «echten» lopen hier rond te zeulen met grote en zware port-foliendozen en trachten tentoonstellingen en publicaties te versieren waar maar mogelijk is. Guy Martin is niet verzot op tentoonstellingen of publicaties van zijn werk, hij loopt er alleszins niet bloedgeil achter aan. Wie hem wil, zal de man desnoods ergens van de een of andere bergtop moeten gaan plukken (hebben wij trouwens een beetje ondervonden).

Hij voelt zich hier wat vreemd in Arles, ondanks de vele vrienden die hij hier kent. Hij houdt niet van «kunst»-foto's en het daarbijhorende kunstwereldje met de vele valse bodems en steeds wisselende aangezichten. Ik denk dat hij nu, terwijl het weder prachtig maar ondraaglijk warm is, liever in zijn bergen zou

vertoeven. Guy Martin ziet zelden mensen daarboven. In de bergen denkt hij misschien hoe «raar» ze wel zijn met al hun maniertjes. Die rare maniertjes, die kleine, ogenschijnlijk onbetekenende dingetjes ziet Guy Martin onmiddellijk wanneer hij vanuit de bergen naar de mensheid terugkeert. Hij fotografeert ze. Doodsimpel registreert hij wat ze doen en hoe ze zijn. Hij doet dat zonder franje, geen gezochte kadragés of standpunten; die foto's vragen dat ook niet. Het zijn recht voor de raapse-opnames van kleine toestanden, les petites choses de la vie, vastgelegd door een opmerksaam fotograaf.

De mensen zijn gek en absurd in de beelden van Guy Martin. Hij houdt van die «onmogelijke» situaties, die soms de sfeer van Bresson maar eerder Doisneau ademen. De beelden zijn fris en spontaan. Het aangename en leuke in de anekdotiek van Guy Martin is ook dat we er, soms tot onze schande, onszelf in herkennen, de kleine-grote grollen en grappen van het leven die we allen vermoeden maar onszelf maar zelden te zien krijgen, laat staan voor de lens van ons fototoestel. Door ons geroutineerd leven tussen de mensenmassa merken we die dingen misschien niet meer op, toch gebeuren ze onophoudelijk.

Guy Martin is bevoorrecht. Boven in de bergen zuivert hij zich misschien om zich telkens weer bij zijn terugkeer te verwonderen over mensen en dingen. Want dat zijn de beelden van Guy Martin, pretentieloze verwondering. Uit foto's moet blijken, zo zegt Guy Martin ons, of je in God gelooft of niet. Aan de kijkers de keuze...

Marc Van Roy

«Ik ben ervan overtuigd dat Doisneau gelijk heeft te zeggen «si tu fais des images, n'écris pas, ne t'analyse pas-als je beelden maakt, schrijf er dan niet over, analyseer jezelf niet». Maar als men je om een tekst vraagt, is het moeilijk om te weigeren.

Zelden ben ik in de gelegenheid mensen te fotograferen, eenvoudigweg daar ik als professioneel alpinist op plaatsen vertoef waar weinig mensen te zien zijn. Daarenboven zijn de beslommingen van de gids en klimmer zeer verschillend dan die van de fotograaf.

Ik kan me dus enkel tijdens mijn vrije tijd aan de fotografie wijden.

Ik heb helemaal niet de verwaandheid origineel-oorspronkelijk werk te produceren. Ik ben tevreden mezelf te situeren binnen de traditie van de «reportage» à la Française met een zekere zin voor lol en potsierlijke situaties. Uiteraard zijn er binnen die traditie nuances.

Men verwijt me soms een beetje sarkastische foto's te maken: ik erken de noodzakelijkheid mezelf te verdedigen tegen de verkeerde indringing van spot in mijn foto's.

Ik meen trouwens dat ikzelf finaal het doelwit zou worden van die bespotting. Maar veel doet het er niet toe, want voor elk uitdrukkingmiddel is het noodzakelijk, niet van zich aan voorbeelden te spiegelen, maar zijn temperament te laten spreken.»

Guy Martin

E

Guy Martin is mountaineer. He was born in Auvergne (1930), passed his youth in Bretagne, he studied English and literature in Paris and Grenoble, in the latter of which he became licenced mountain guide. It is only since 1977 that he is intensely occupied by photography.

Coincidentally we meet Guy Martin in Arles, where an exposition of his work takes place during the «Rencontres de la Photographie».

His work is somewhat isolated from the expositions of the «real» photographers because Guy Martin is not a «real» photographer in the strict sense of the word. The «real ones» walk around with big and heavy portfolio's and try to get hold of expositions and publications wherever possible.

Guy Martin is not craving for expositions and publications of his work; anyway, he does not get up early to acquire some. Whoever wants him, will have to look for him in the mountains. (we've had some experience of it).

Even though he has a lot of friends in Arles, he doesn't feel quite at ease. He doesn't like «Art Photo's» and their environment with its ever changing face. I think that now, while the weather is nice but unbearably hot, he would prefer to be up in the mountains. Guy Martin ever meets people up there. In the mountains he will probably contemplate their strange little manners. When Guy Martin returns from the mountains he must notice these awkward

little manners which only apparently signify little. He photographs them. He simply registers what they are and what they do. He does this without frills; there are no farfetched compositions or points of view; his photo's don't need that. His photo's are straight records of small situations, of «les petites choses de la vie», made by an attentive photographer.

In Guy Martin's pictures people are mad and absurd. He likes these «impossible» situations which often come close to the atmosphere of Bresson but rather Doisneau. The images are fresh and spontaneous. We like them because we often embarrassingly recognize ourselves in them; the big-tiny jokes and jests of life we often suspect of ourselves, but never see, let alone in front of a camera-lens. Routine life makes us forget these things, but still they happen all the time.

Guy Martin is privileged. Maybe up in the mountains he is purified to return each time with wonder at the sight of people and things. Because these are Guy Martin's pictures: pretentiousness wonder. Your photographs must show whether you believe in God or not, these are Guy Martin's words. The choice is up to the spectator...

Marc Van Roy

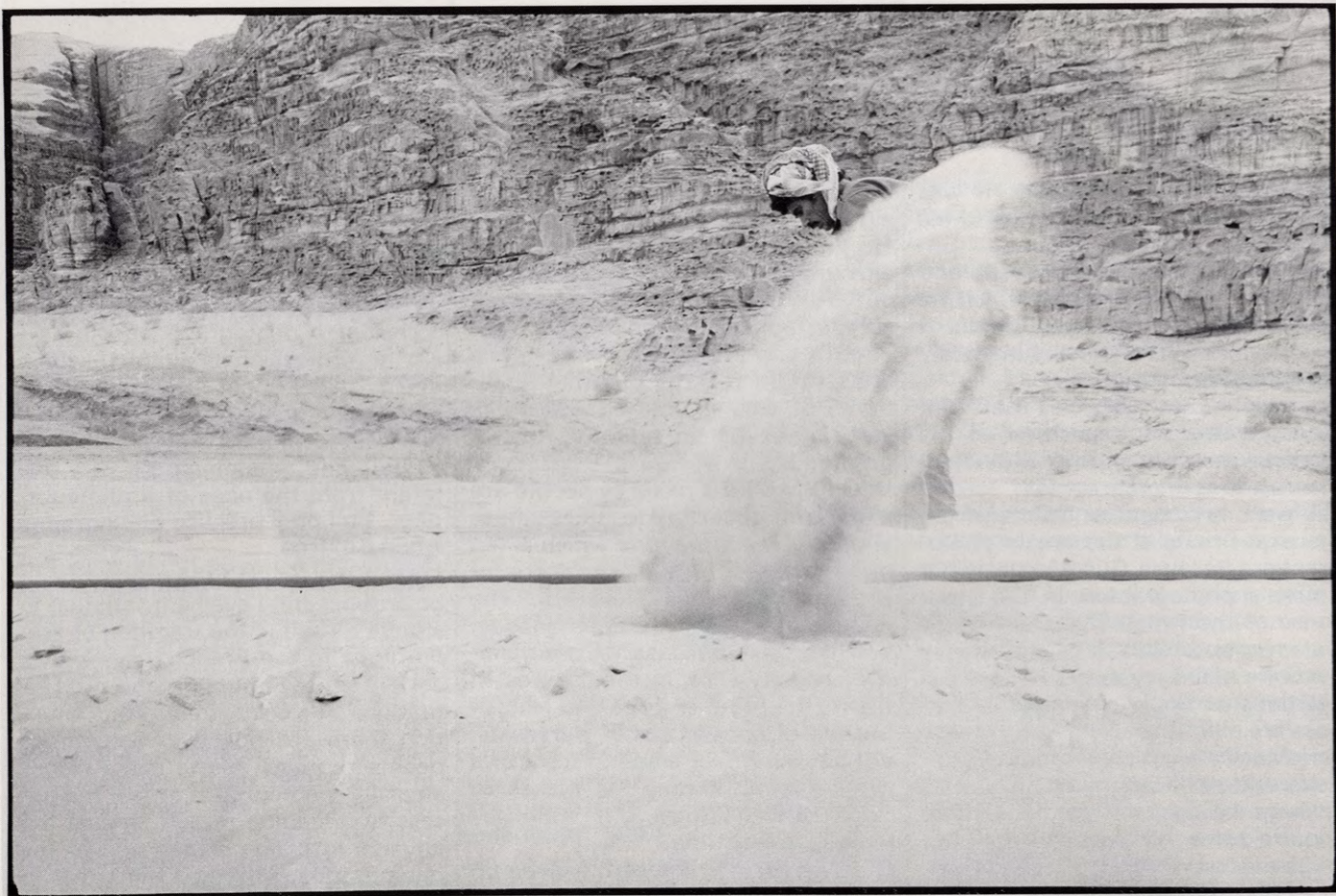
I'm persuaded that Doisneau has a right to say «if you make pictures, don't write, don't analyse yourself». But if people ask you for a text, it's difficult to refuse. I rarely have the occasion to photograph people as I am a professional alpinist which means that I spend a lot of time in places where you find very few people. Moreover, the preoccupation of a guide and an alpinist are very different from the ones of a photographer. So I only practice photography when I'm free.

I definitely haven't the pretension to be original and I even am satisfied to situate myself in the tradition of «reportage» in the French way, with a certain sense of humour and droll situations. It's clear, that in this situation there are nuances. Sometimes people reproach me to make rather smarting photographs: I feel the necessity to defend myself against the abusive intrusion of deviation in my photographs. Anyway I think that in the end I'm the one who'll be the target of this derision. But I don't mind because in any way of expressing it's essential to let free one's temperament instead of giving models.

Guy Martin

Curriculum vitae.

Geboren/born : 1930, Auvergne
Tentoonstellingen/exhibitions
1977 : «Porteurs des Andes» (Grenoble)
1978 : «Marée Noire» (Grenoble)
1979 : Groepstentoonstelling/group exhibition Fondation Nationale de la Photographie (Lyon)
1980 : Grenoble Alpexpo (London)
1981 : Avoriaz : 1ier Festival de la Photographie
1981 : Centre Culturel Français d'Amman en Jordanie
1984 : Rencontres internationales de la Photographie

The first photograph was taken in 1952, in the same place as the second. It was a very early work, and I was still learning the craft. The second photograph was taken in 1953, and it was a more mature work. I had spent a year in Paris, and I had seen many great photographs. I was inspired by the work of the great masters, and I wanted to create something that was as good as theirs.

I was born in 1927, in the town of ... I grew up in a family of artists, and I was always interested in photography. I started taking photographs when I was a child, and I continued to do so throughout my life. I was particularly interested in the work of the great masters, and I wanted to create something that was as good as theirs.

I was born in 1927, in the town of ... I grew up in a family of artists, and I was always interested in photography. I started taking photographs when I was a child, and I continued to do so throughout my life. I was particularly interested in the work of the great masters, and I wanted to create something that was as good as theirs.

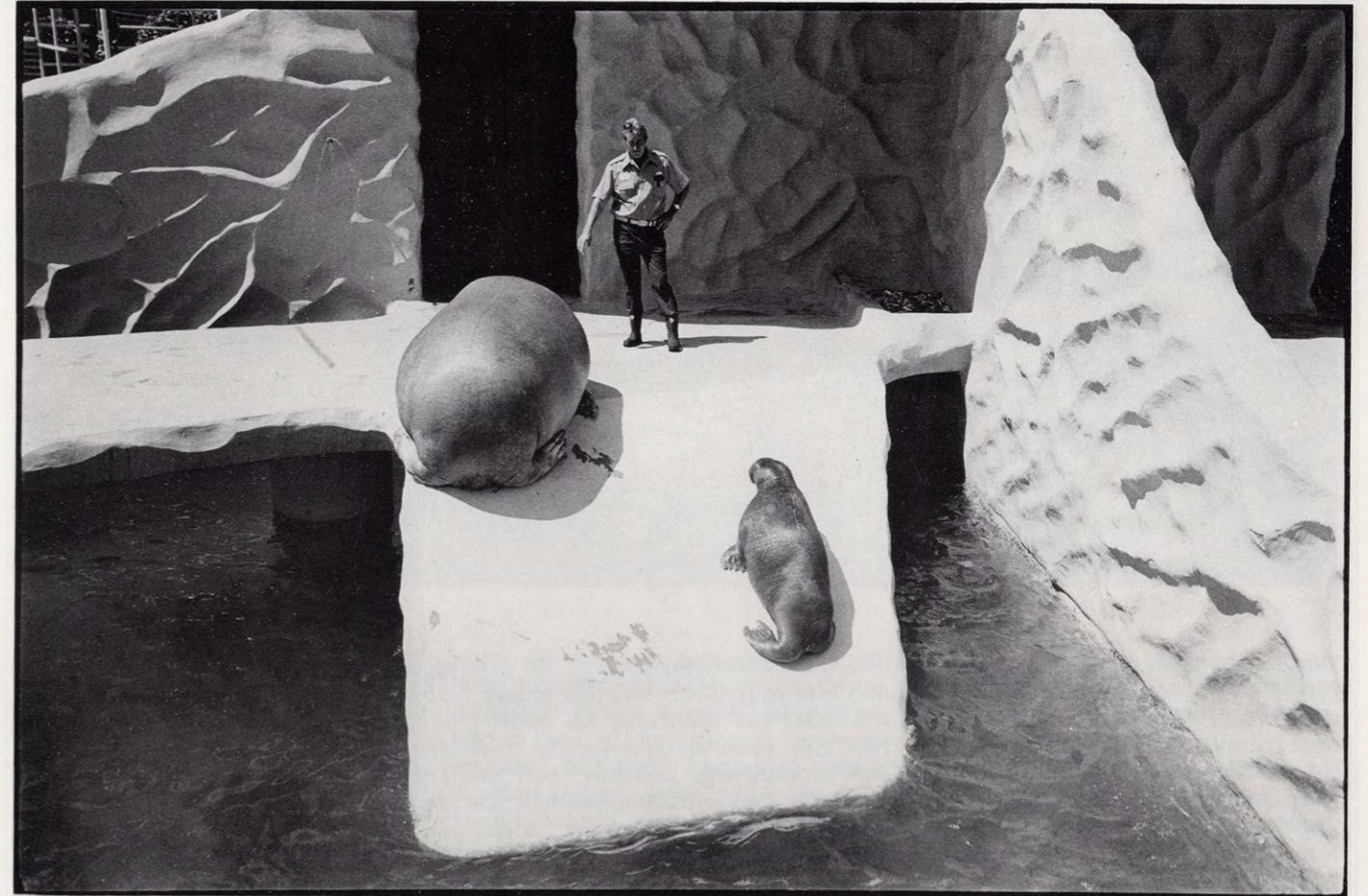
I was born in 1927, in the town of ... I grew up in a family of artists, and I was always interested in photography. I started taking photographs when I was a child, and I continued to do so throughout my life. I was particularly interested in the work of the great masters, and I wanted to create something that was as good as theirs.

ARLES
1984

LUK JODOGNE

LUK JODOGNE

Wat beweegt de mens ertoe de «wereld» te copieren, en ons die als een «gestold objekt» (zonder verwijzing naar ruimte en tijd) opnieuw te laten beleven?

Hij wil zijn bestaan bevestigen, mededelen, tekens achterlatend. De fotograaf wil ons zijn belevenissen tonen als een humane universaliteit. Hij is de boodschapper van deze wereld bij uitstek. Luk Jodogne heeft dit begrepen. Als jonge fotograaf, pas afgestudeerd aan de academie, weerspiegelen zijn foto's de activiteiten en belevenissen uit zijn studieperiode, het eerste dompelbad van de fotograaf. Wie zijn foto's wil begrijpen moet een beetje tot die «incrowd» behoren. Hij presenteert ze vaak onder de vorm van een dagboek als weerspiegeling van een zekere intimiteit. Hij is een kind van zijn tijd, dat onbewust gebruik maakt van de inzichten en verworvenheden van die tijd. (look fotografisch voel je dat)

De fotografie van de jaren zeventig kenmerkte zich in een «versobering van het zien» en dit voltrekt zich in de huidige generatie. Foto's tonen niet meer de beproefde vorm van plasticiteit (licht) en compositie. Ze uitend zich veeleer in het efficiënt en attent kijken en vastleggen. Geen franje, geen contemplatie maar een brute reactie.

Jodogne maakt zijn foto's meestal vanuit gebeurtenissen of situaties, die hij stolt of symboliseert in een treffend moment of dito standpunt, zodat de toeschouwer vaak «hé» denkt - (zegt?).

De foto's zijn ook dikwijls observa-

ties, ironisch of onwezenlijk. Ze worden niet ingegeven door de drang: «ik moet het menselijk lot tonen». Het zijn speelse documenten over een eigenaardig bestaan, een samenloop van omstandigheden. De prent is duidelijk een prent; d.w.z. een afbeelding, een ding, iets wat als beeld werd bedacht, wat slechts als beeld kan bestaan. De fotograaf levert godzijdank geen bewijs van stijl af, alles kan en mag.

Zo gezien is dit een goed uitgangspunt van deze jonge fotograaf, een natuurtalent, die van zichzelf weet dat hij ons niets hoeft te bewijzen.

Juul Vandeveld
Augustus 1984

E What makes man copy «the world» and present it to us as a «frozen object» (without reference to time and space) in order to make us experience it again?

He wants to confirm his existence, to communicate it, while each time leaving it behind. The photographer wants to show us his experiences as universal to all human beings. He is the preeminent messenger of this world. Luk Jodogne has understood all this. As young photographer, barely graduated from the Academy of Gent, his photo's reflect the activities and experiences of his student life, each photographer's first stage of development. Whoever wants to understand these picture must belong to that incrowd. He often pre-

sents them in the shape of a diary as reflection of a certain intimacy. He's a child of his time that unconsciously makes use of insights and achievements of this time. (this can also be felt photographically).

In the seventies photography was characterized by the «economized vision». This proces is still underlying the presentday generation. Photographs do not any longer show the tradional content of plasticity (light) and composition. They are characterized rather by efficiency, attentive watching and capture. No frills, no contemplation but a strong reaction. Jodogne makes his photographs starting from events or situations, which he turns into a frozen and symbolical moment and point of view. This gives rise to the spectator's «aha» experience.

The photo's are often ironical and unreal observations. They don't result from a desire to show «the human fate». They are playful documents about singular existence, coinciding events. The picture is clearly a picture, a representation, a thing, something which was meant as an image, which can only exist as an image. Thank God the photographer does not give proof of style; everything is allowed and everything is possible.

From this perspective it is a good starting point for this young photographer, a talent of nature who knows of himself he doesn't have to prove us anything.

Juul Vandeveld
August 1984

ARLES 1984

Ach.. Bach. Aarrh.. Arles. ; een eerste kennismaking. Gelukkig veel te kort. Arles, het internationaal fotofestival opgericht door Lucien Clergue die daarmee wellicht de belangrijkste daad van zijn leven heeft gesteld. Het mag er zijn. Ik had er schrik voor zowel om van de positieve aspecten te genieten (als galeriehouder) of om de negatieve aspecten te ervaren (als argeloze jongeling).

Maar het viel mee in beide gevallen. Daar zorgt vooral de zon en het onschuldige van het stadje Arles voor. De bombastische en oogverblindende geplande activiteiten verliezen hun totalitair karakter in de verzengende hitte. Een relativerende hitte. Gelukkig, want geen enkel door mensen georganiseerd festival kan dergelijke aspiraties inlossen. Arles kan men dan ook rustig bezoeken en ondergaan, de machine heeft geen effect. En de weirdo's, die men af en toe in de smalle straatjes en op binnenkoertjes van mooie witte hotels aantreft, wordt men ook vlug gewoon. Dat zijn dan meestal kunstfotografen die enkele betrekkelijke succesjes hebben geboekt, rijkeluisjes die met de laatste gouden Leica rondparaderen of echte managers die vergeefs de meer artistieke richting in de fotografie proberen aan de man te brengen. Ik heb twee jaar nodig gehad om het spelletje voor een groot deel te doorzien. Arles heeft me daarbij geholpen. Het hart van Arles, de incrowd, lijkt op een marktplaats met als enige die het goddelijke benadert; Jean-Claude Lemagny (Bibliothèque Nationale Parijs). Hij brengt als enige het ge-

duld op om per dag minstens 60 would-be fotoartisten te woord te staan en rustig duidelijk te maken dat ze best, als ze daar nog tijd voor hebben, een ander beroep of hobby zouden kiezen. Arles is dus zeker de moeite waard, als attractie. De restaurants zijn er goed en goedkoop, de zon betovert het stadje, de tentoonstellingen en manifestaties zijn er duur en meestal niet de moeite (uitzondering dit jaar; Guy Martin, Libération, JH Lartigue, Leonard Freed) en de snobs zijn er ongevaarlijk. Arles, tot ziens.

E

Oh my God, Arles; a first meeting and fortunately a much to short one. Arles, the international festival of photography, founded by Lucien Clergue, who, doing this, has perhaps achieved the most important thing in his life. It's a good thing it exists. I was a little frightened because I didn't know whether I would enjoy the positive aspects (as a gallery keeper) or discover the negative and yet described negative aspects as an innocent young man. But in both cases I was lucky. Especially the sun and the innocence of the small town were the reason for that. The bombastic and dazzling planned activities loose their totalitarian character in the scorching heat. A heat that makes everything relative.

Luckily, because no other by people organised festival can accomplish such aspirations. So, you can visit Arles and undergo Arles quietly, the machine has no effect. And you quickly get used to the weirdo's you fall upon in the small streets and on the court-yards of beautiful white hotels.

years of beautiful white hotels. Mostly these are art photographers who scored some small successes, snobs who show off with the last golden Leica or real managers trying to sell- in vain- the more artistic trend of photography. I've needed two years to see through the game. Arles has been a big help to me. The centre of Arles, the incrowd, is like a market place with only Jean Claude Lemagny (Bibliothèque Nationale de Paris) who approaches the divine. This man only is patient enough to talk to at least 60 would-be photographic artists and explain them quietly they'd better, if there still is time left choose another job or hobby. So Arles is surely worth visiting as an attraction. The restaurants are good and cheap. The sun enchants the little town, the expositions and manifestations are expensive and not worth seeing (except this year; Guy Martin, libération, JH. Lartigue, Leonard Freed) and the snobs are harmless. Till next time, Arles.

Carl De Keyzer

kalender • kalender • kalender • kalender • kalender

BELGIE/BELGIUM

FLANDERS PHOTOGRAPHY

27/10 tot 4/11 Slot van Laarne
Iedere Vlaamse fotograaf mag voor een eventuele deelname aan de tentoonstelling zijn foto's (4 tot 6, max. 30x40 cm) opsturen naar ondervermeld adres. Uiterste datum is 25/9. FLANDERS PHOTOGRAPHY Wetterssesteenweg 47, B9201 Massemen

PROVINCIAAL MUSEUM VOOR AKTUELE KUNST

Zuivelmarkt 33 Hasselt
20/9-4/11 : Paul Sochacki, «Hollywood Dreams» : filmfoto's uit de jaren '50/film stills from the fifties.

TWEEJAARLIJKSE PRIJS VOOR FOTOGRAFIE VAN DE PROVINCIE ANTWERPEN

Eerste prijs : 60 000 BF. Deze wedstrijd geldt ook voor fotografen die niet in de provincie Antwerpen wonen. Inlichtingen en deelnemingsformulieren te verkrijgen bij Galerie XYZ. Uiterste datum van inzending : 21/10/84.

NATIONALE FOTOWEDSTRIJD INBEL

2x 100 000 BF. Twee onderwerpen ; «vrij» en «spitstechnologie in de industrie». Inlichtingen te bekomen bij Galerie XYZ. Uiterste datum : 1/11/84.

PRIVATE OFFICE ART GALLERY

François Bossaertsstr 53 Brussel
5/9-29/9 : Pierre Houcmant

GALERIJ PAULE PIA

Kammenstr 57 Antwerpen
tot/until 31/8 : Mexikaanse Fotografie/Mexican Photography ; Tina Modotti, Lola Alvares Bravo, Graciela Iturbide.
1/9-30/9 : Private Viewing

PHOTOGRAPHY CIRCUIT/FOTOGRAFIE CIRCUIT

FILMHUIS ANTWERPEN

tot/until 31/8 : Carina Marcon
1/9-30/9 : Rudi Wouters
1/10-31/10 : André Bertels
C.C. TURNHOUT
tot/until 31/8 : Johan Verstreken
5/9-30/9 : Carina Marcon
3/10-31/10 : Rudi Wouters
C.C. BORNEM
tot/until 31/8 : Willy De Lauwer
5/9-30/9 : Johan Verstreken
3/10-31/10 : Carina Marcon
C.C. STROMBEEK BEVER
tot/until 31/8 : Johan Lalleman
5/9-30/9 : Willy De Lauwer
3/10-31/10 : Johan Verstreken
C.C. DE LUCHTBAL ANTWERPEN
tot/until 31/8 : Marjan Theuns
5/9-30/9 : Johan Lalleman
4/10-31/10 : Willy De Lauwer
C.C. BERCHEM ANTWERPEN
tot/until 31/8 : Jacques Sonck
5/9-30/9 : Marjan Theuns
4/10-31/10 : Johan Lalleman
CULTUREEL CENTRUM HEUSDEN-ZOLDER
10/9-7/10 : Jacques Sonck
9/10-6/11 : Marjan Theuns
CULTUREEL CENTRUM HOESELT
9/10-6/11 : Jacques Sonck
CCH HASSELT
Kunstlaan 5
tot/until 26/8 : Frieda Ryckaert

THE AMERICAN CULTURAL CENTER

Square du Bastion 1c 1050 Brussel
vanaf/from 12/9 : Marsha Burns, Michael Burns

Met de nieuwe AGFA-films kun je je oren niet geloven.

1984 is een baanbrekend jaar voor de fotografie. Want Agfa-Gevaert lanceert 7 nieuwe films. 3 Agfacolor XR kleurenfilms en 4 Agfachrome diafilms. Films met 'n verbluffend natuurlijke kleurenweergave en schitterende kleurechtheid. Deze nieuwe Agfa-films zijn zo echt, zo kleurrealistisch dat u zou zweren dat u het beeld ook hoort. Dus niet alleen 'n mijlpaal in de filmtechnologie, maar ook een verrassend nieuwe start voor de levendigheid van uw opnamen. Agfachrome CT64, Agfachrome CT200, Agfachrome 64S, Agfachrome 200S. Agfacolor XR100, Agfacolor XR200, Agfacolor XR400.

Het oranje doosje, de spiegel van het leven.

AGFA-GEVAERT

NEDERLAND/THE NETHERLANDS

FOTOMANIFESTATIE VLAARDINGEN/PHOTOFESTIVAL VLAARDINGEN

KUNST +

Hoogstraat 53-55
22/9-14/10 : Barend Houtsmuller
GALERIE GROEN
Markt 42
22/9-13/10 : Wim Van Os
GALERIE DE DUIG
Landstraat 29
22/9-20/10 : Luuk Huiskes
GALERIE FOYER
Smalle Havenstraat 13
22/9-20/10 : Marrie Bot
GALERIE/ARTOTEEK
Oosthavenkade 42
22/9-13/10 : Fotoclub AFV Vlaardingen

ROZENHOF

Kerkplein 9 Maasland
31/8-9/9 : Marion Busch, Rob Meijer, Jaap Jan Verheij
CANON PHOTO GALLERY
Leidsestraat 79 Amsterdam
tot/until 30/8 : Klaus Frahm

FOTOGALERIE 68

Cultureel Centrum Kasteel Hoensbroek
tot/until 28/8 : Bob Busking

ZWITSERLAND/SWITZERLAND

INTERNATIONALE TRIENALE VAN DE FOTOGRAFIE/INTERNATIONAL TRIENNAL OF PHOTOGRAPHY FREIBURG

Internationale fotowedstrijd. Inschrijvingen ten laatste op 30/11. International photographic contest. Subscribe before 30/11. Adres/Adress : Musée d'art et d'histoire, Rue Pierre-Aeby 227, 1700 Freiburg Switzerland

ITALIE/ITALY

INTERNATIONAAL COLLOQUIUM FOTOGRAFIE/INTERNATIONAL COLLOQUIUM FOR PHOTOGRAPHY VENETIE/VENICE

Thema/Subject : Fictie in de fotografie/Fiction in Photography
19/9-22/9 : Venetië/Venice
Inlichtingen/Information : Galerie XYZ

FRANKRIJK/FRANCE

CENTRE CULTUREL DE BRETAGNE, Rue Henri-Douard Brétigny
tot/untill 29/9 : Ricardo-Gomez Perez, Pierre Houcmant, Raoul Hausmann.

GROOT BRITANNIE/GREAT BRITAIN

THE BREWERY ARTS CENTRE KENDAL
2/10-3/11 : Pierre Cordier, Carl Fonteyne, Hubert Grootclaes, Frank Peeters.

Voor mededelingen betreffende activiteiten gedurende de maanden november-december gelieve vóór 10/10 te verwittigen. For announcements concerning activities during the months november-december, please write before 10/10

Nikon

The Professional's Choice

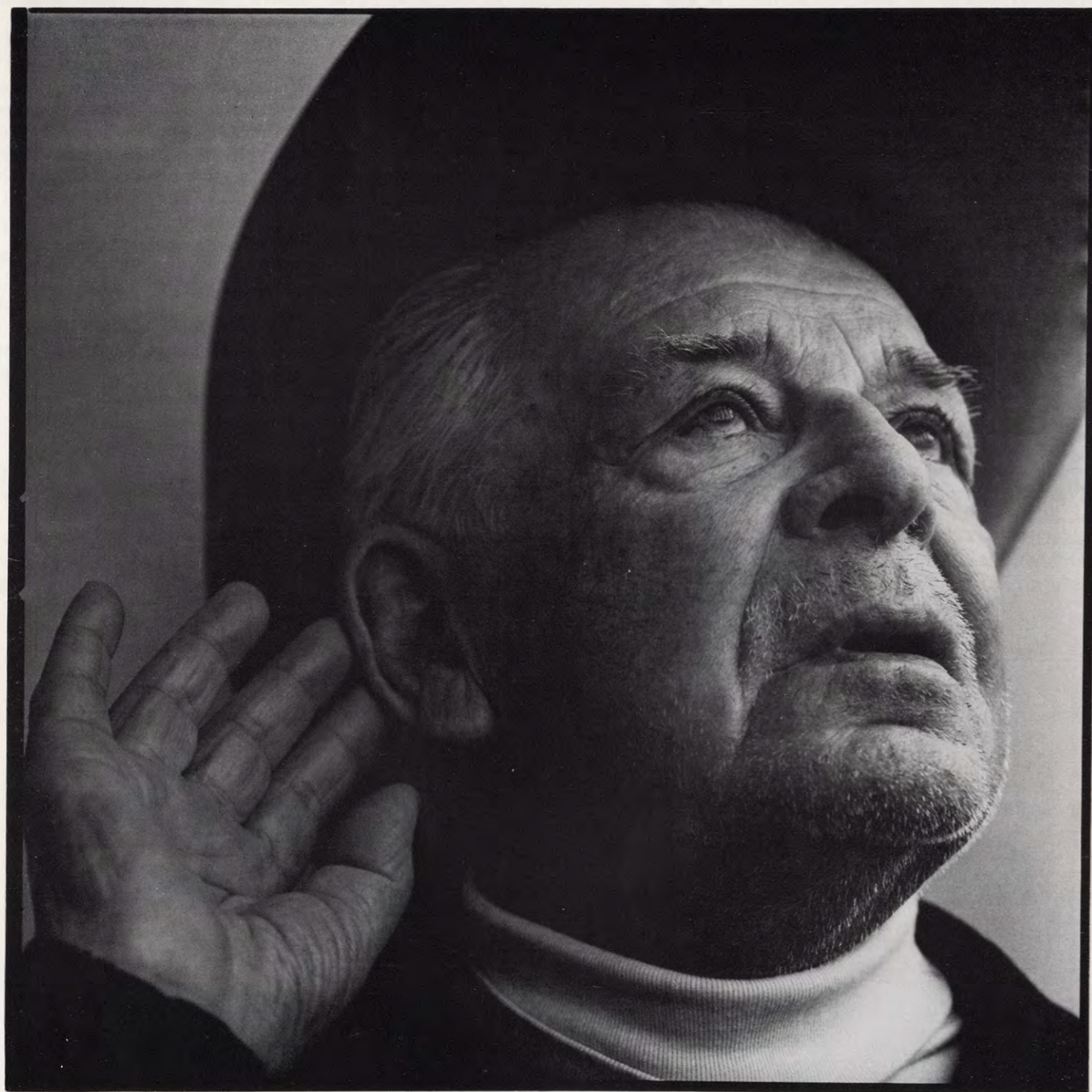

PHOTO: HANS GEDDA CAMERA: HASSELBLAD

FROM INNER TO OUTER VISION.
Every artist knows the problems of giving birth to an inner vision.

Now, suppose there existed a paint brush that actually told the painter: "too much blue" or "more white". Would he be helped?

Or suppose there was a typewriter that told the writer that his syntax was off. Would he really be helped?

Hardly.

Then why should a photographer be hel-

ped by a camera that tells him, what to do?

Yet many cameras today do just that. They are small wonders of creative engineering. But what do they do to creative photography?

At Hasselblad we regard photography as an Art.

That is why the sophisticated technology of the Hasselblad camera is designed to support rather than replace the creativity of the photographer.

A fact that makes it the choice of astro-

nauts in space as well as most of the leading photographers here on earth.

Since Art and Quality are relatives, the Hasselblad is built mainly by hand. It actually spends a full year in the factory before graduating.

After all it takes a good education to become a skilled midwife for the delivery of visions.

HASSELBLAD

HASSELBLAD BELGIUM sa/nv, Ter Hulpsesteenweg 130/B12, 1050 BRUSSEL / Tel: 02/6605058

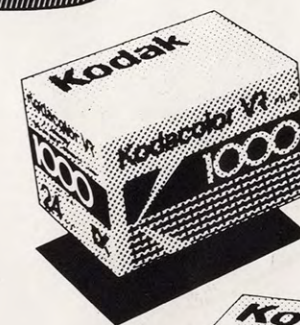
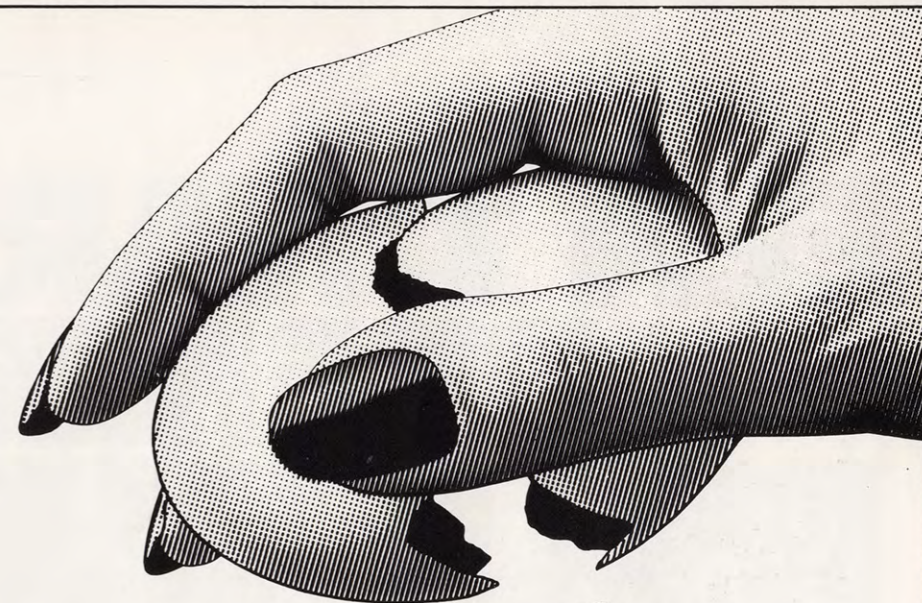
Kodacolor VR 100 film. Haarscherp geschoten.

Er is nu een nieuwe generatie kleurenfilms voor elk 35 mm fototoestel: Kodacolor VR films. Scherper, lichtgevoeliger en kleurrijker dan ooit. De scherpste kleurnegatieffilm die Kodak ooit gemaakt heeft is de Kodacolor VR 100.

Met een ongekend intense kleurweergave en een extreem fijne korrel die zelfs bij flinke vergrotingen vrijwel onzichtbaar blijft. Dat maakt deze film ideaal voor portretten, close-ups, stillevens, natuuroptnamen en macrofotografie. Tussen de 12 en 200 ISO bent u altijd zeker van een fantastisch eindresultaat.

Vraag dus voortaan naar Kodacolor VR 100 films bij uw fotograaf. En laat ze afdrukken op Kodak papier voor het allermooiste resultaat. Probeer ook eens de andere VR films: VR 200, VR 400 en VR 1000.

Kodacolor VR 100. De scherpste kleurnegatieffilm.

EEN ZWART-WIT PREMIERE

In zwart-wit alleen,
kan je deze beelden
begrijpen

Fotograaf: Ken Townwer
Printer: Larry Bartlett
Papier: Ilfospeed Multigrade II

ILFORD

Topkwaliteit voor goede ideeën.
Film, papier en chemicaliën.

SA ILFORD NV • Kazernelaan 39 • 1040 Brussel